

Arrest

nr. 304 036 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. KELCHTERMANS *loco* advocaat P. STAES en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 augustus 2015 België binnen en verzoekt op 26 augustus 2015 om internationale bescherming. Op 19 oktober 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 12 april 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 11 augustus 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Op 4 januari 2018 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 10 april 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 11 juni 2018 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 6 augustus 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 16 januari 2019 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 2 december 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. X van 3 september 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. Op 21 februari 2022 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.

1.6.1. Op 12 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. X van 22 december 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.6.2. Nadat hij het verzoek op 12 april 2023 ontvankelijk verklaart, beslist de adjunct-commissaris op 28 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) 1981 geboren in Bagdad, in Centraal-Irak. U bent sjiitische moslim. Uw vader is een Fayli-Koerd en uw moeder is een Arabische vrouw afkomstig uit Bagdad, Centraal-Irak. Na uw middelbare studies zou u zijn beginnen werken als verkoper in een supermarkt. Van 2010 tot 2013 zou u als boekhouder in een winkel hebben gewerkt die gespecialiseerd was in wisselstukken voor zware voertuigen. Van 2012 tot 2013 heeft u één jaar aan de universiteit van Rafidayn ‘business’ gestudeerd, maar omwille van de te zware combinatie werken/ studeren, heeft u die studie stopgezet.

Op 23 juli 2014 werd uw oudste broer, die als ambtenaar voor het Ministerie van Olie werkte, vermoord. Ongeveer 5 à 6 dagen later zou u zijn lijk hebben teruggevonden in een nabijgelegen ziekenhuis. Eind augustus 2014, na de rouwperiode, zou u bij de collega's van uw broer zijn gaan informeren naar de omstandigheden van de moord op uw broer. Men zou u drie keer hebben afgewimpeld aan de receptie van het ministerie waar uw broer werkte. Niemand wilde informatie geven en u had de indruk dat men bang was van u. Wel zou u van één collega van uw broer, ene H. (...), hebben vernomen dat uw broer wellicht om het leven was gebracht omdat hij was uitgekomen op een groot corruptieschandaal. Hij zou u hebben gewaarschuwd geen verder onderzoek te doen omdat anders ook uw leven in gevaar zou zijn. Eind september 2014 zou een aantal leden van een militie (‘Asaib Ahl al-Haq’) bij u thuis zijn langsgeslagen, op zoek naar u. U zou op dat ogenblik niet thuis zijn geweest. Men zou uw familie hebben gezegd dat u diende te stoppen met de moord op uw broer te onderzoeken. U zou na dit bezoek onmiddellijk zijn opgebeld door één van uw jongere broers. Hij zou u gezegd hebben niet meer naar huis te komen. Vanaf dat moment zou u zijn ondergedoken, onder andere bij een vriend en bij een oom. Twee weken later zou men een tweede keer bij u thuis zijn binnengevallen. Eind december 2014 zou u vanuit Bagdad legaal naar Turkije zijn gereisd. Vervolgens zou u vanuit Turkije illegaal naar België zijn gereisd, waar u op 25 augustus 2015 aankwam. U diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 26 augustus 2015. Ter staving van uw eerste verzoek legde u kopieën voor van volgende documenten: uw Iraakse identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, de woonstkaart op naam van uw moeder, een voedselkaart, de overlijdensakte van uw broer, een werkbadge van uw broer, documenten in het kader van het werk van uw overleden broer en tenslotte een attest in verband met een stage die u volgde aan de Rafidayn-universiteit.

Op 19 oktober 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen op 17 november 2016 beroep aan, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 12 april 2017 de eerdere beslissing van het CGVS volgde (zie arrest nr. 185362).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar diende op 11 augustus 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verwees u opnieuw naar de moord op uw broer S. (...), maar ook een tweede broer, Saj. (...), zou op 10 juli 2017 in de Palestina-sstraat zijn vermoord door mannen van ‘Asaib Ahl

al-Haqq'. Hij werd beschoten en stierf ter plekke. U zou dit alles hebben vernomen van een derde broer, H. (...). U vreesde bij terugkeer, net zoals uw broers S. (...) en Saj. (...), te worden vermoord. Ter staving van uw tweede verzoek legt u nogmaals de kopieën neer van uw Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart en bewonerskaart, alsook een kleurenprint van een overlijdensakte van uw broer Saj. (...) (dd. 10 juli 2017).

Op 19 oktober 2017 besliste het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek. U tekende geen beroep aan tegen die beslissing.

U verliet het Belgische grondgebied niet en diende op 4 januari 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. Voor dit derde verzoek steunde u zich op de motieven die u in uw eerste twee verzoeken reeds uiteenzette, met name dat uw broer Saj. (...) op 10 juli 2017 vermoord werd door de Asaib-militie. U voegde hieraan toe dat u een Fayli Koerd bent en dat jullie als Fayli Koerden niet aanvaard worden in Bagdad. Na het Koerdisch referendum van 25 september was de relatie tussen Koerdistan en de Centraal-Iraakse regering drastisch veranderd. Als Fayli Koerden zijn jullie verloren in het conflict tussen de twee partijen, waarbij geen van beide partijen jullie aanvaardt. Uw broer H. (...) zou, uit schrik om gedood te worden, intussen ondergedoken leven. Uw familie in Irak werd er bovendien meermaals aan herinnerd dat ze Koerden zijn. Bovendien werden er aan hen verschillende vragen over hun afkomst en geloof gesteld werden. Uit schrik om gedood te worden zou u zelf niet kunnen terugkeren naar Irak. Ter staving van uw derde verzoek legde u een kopie en vertaling van de overlijdensakte van Saj. (...) voor.

Op 10 april 2018 nam het CGVS andermaal een beslissing van niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. U ging hiertegen niet in beroep.

U bleef in België en diende op 11 juni 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U bleef hierbij verwijzen naar uw initieel asielrelaas en voegde er aan toe dat u geen bescherming kan genieten in Irak omdat uw familie niet tot een stam behoort. U legde uit dat de stam, in geval van problemen, bescherming kan bieden of een oplossing kan zoeken. Een stam zou u ook kunnen beschermen tegen de brutaliteiten van een welbepaalde militie. Maar dat is voor u niet het geval. U verwees naar de moord op uw broer en zei dat u niet bent gestopt met de zoektocht naar zijn moordenaars. Mocht u tot een stam behoren, had u deze zaak kunnen rechtzetten en het recht in eigen handen kunnen nemen. U beschouwt zichzelf als een zwart schaap dat waar dan ook, wanneer u zou gaan aankloppen bij bijvoorbeeld een ministerie of een ziekenhuis, niet zal worden geholpen. Integendeel, men zal u naar de Koerdische regio sturen of doorverwijzen. Dit terwijl men u in Koerdistan dan weer als een Arabier zou beschouwen. Zo kende u problemen toen u uw Iraaks nationaliteitsbewijs wou gaan ophalen. U werd niet als ieder ander persoon behandeld maar u moest lang wachten, werd ondervraagd en moest extra papieren voorleggen. U ondervond een gebrek aan respect tegenover Fayli Koerden, niettegenstaande jullie al drie generaties lang in het land vertoeven. U legde een handgeschreven notitie voor waarop de voor u belangrijkste punten nogmaals stonden opgesomd. Verder legde u geen bijkomende documenten neer.

Op 7 augustus 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 16 januari 2019 een vijfde verzoek in. Hierin verwees u andermaal naar het feit dat de milities nog steeds naar u op zoek zijn omdat u onderzoek deed naar wie verantwoordelijk was voor de moord op uw broer. U stelt dat de militeleden van Asaib Ahl al-Haqq hem vermoord hebben en dat u dit te weten kwam van de baas van uw broer. U wordt door deze militie bedreigd met de dood, zo stelt u. U voegt hieraan toe dat u in België op straat verblijft en medische problemen heeft. Bovendien heeft u vernomen dat uw moeder dit jaar overleden is aan kanker. Ter staving van uw vijfde verzoek legde u een kopie neer van uw identiteitskaart, alsook een kopie van uw nationaliteitsbewijs.

Op 5 december 2019 besliste de Commissaris-generaal ook in het kader van uw vijfde verzoek tot de niet-ontvankelijkheid. Op 3 september 2020 besliste de RvV in haar arrest tot de verwerping van uw beroep.

U verliet het Belgische grondgebied niet en verzocht op 21 februari 2022 een zesde keer om internationale bescherming. U haalt thans aan dat u bekeerd bent tot het christendom. Na het overlijden van uw moeder in 2019 had u het psychisch erg moeilijk. Via een landgenoot kreeg u een bijbel in handen met daarin een telefoonnummer van iemand met wie u contact mocht opnemen om hulp te vragen. Op die manier kwam u in contact met een christelijke gemeenschap, u begon godsdienstlessen te volgen en woonde soms de mis bij op zondag. U ontdekte dat het christendom het geloof is van vrede en uw mentale toestand begon te verbeteren. U besloot uiteindelijk om u op 12 juni 2021 te laten dopen. U kent nu problemen omwille van uw bekering, zowel met de Arabische gemeenschap hier alsook in Irak. Uw familie nam afstand van u en wil u vermoorden omdat u zich van de islam afkeerde. In mei 2022 verscheen er een artikel op de online website AlBayyna-new dat u bekeerd bent, verstoten door uw stam en dat iedereen u mag vermoorden.

Ter staving van uw zesde verzoek legt u volgende stukken voor: een kleurenkopie van uw doopcertificaat, d.d. 12 juni 2021, prints van foto's betreffende uw doopsel en screenshots van dreigberichten die u ontving via sociale media van uw neef (+vertaling).

Op 18 augustus 2022 verklaarde het CGVS uw verzoek niet ontvankelijk. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Ter rechtszitting legde u volgende documenten neer : foto's van uw doopsel, whatsapp berichten naar A. I. (...), de agenda van een meerdaags evenement van de kerkgemeenschap, facebookposts van de Arabische kerk van Antwerpen, een print van een Iraaks websitebericht van 28 mei 2022 getiteld: 'De verloochening en afzetting van de ongelovige ketterse afvallige Zaid Ali Shahi', een print van de Iraakse website met telling van het aantal bezoekers, berichten met vertaling tussen u en L. A. (...). Op 22 december 2022 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS.

U werd op 30 maart 2023 gehoord in het kader van een voorafgaandelijk onderzoek. Op 17 april 2022 verklaarde het CGVS uw verzoek ontvankelijk.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vijfde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek op 20 oktober 2016 werd afgewezen daar geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven én de situatie in Bagdad toen niet van die aard was dat u, als burger, een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze besliste in zijn arrest, d.d. 12 april 2017, tot een bevestiging van de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing.

In het kader van uw vier daaropvolgende verzoeken werd door het CGVS telkenmale beslist tot de niet-ontvankelijkheid omdat u zich beperkte tot het herhalen van uw eerder aangehaalde, en reeds ongeloofwaardig bevonden, asielmotieven en hier zonder meer op verder bouwde. Er kon aldus in uw vier volgende verzoeken telkens geoordeeld worden dat u geen elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam.

In het kader van uw zesde verzoek gooit u het over een compleet andere boeg. U haalt aan dat u bekeerd bent en stelt dat u in geval van een terugkeer naar Irak zal gedood worden. Dient echter te worden opgemerkt dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. De vaststelling dat u niet meer verwijst naar de motieven die u aanhaalde en waarop u verder breide in uw vijf voorgaande aanvragen bevestigt de appreciatie van het CGVS dat u reeds jarenlang herhaaldelijk bedrieglijke verklaringen aflegde, hetgeen nefast is voor uw algehele geloofwaardigheid.

Wat uw bekering betreft kan u evenmin overtuigen en kan er geconcludeerd worden dat dit uit louter opportunistische motieven is ingegeven.

U verklaarde dat het overlijden van uw moeder u psychisch erg zwaar viel en u in de put zat. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs heeft dat uw moeder daadwerkelijk overleden is en u het psychisch erg moeilijk had. Bovendien verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat uw moeder in 2018 overleed, terwijl u het overlijden van uw moeder ten aanzien van het CGVS in 2019 situeert (DVZ zesde verzoek vraag 17, CGVS I p.5). Dat u niet eens in staat bent om deze ingrijpende gebeurtenis, die u indirect naar de kerk geleid heeft, eenduidig te situeren in de tijd is hoogst merkwaardig.

U leefde in die periode, 2018 of 2019, op straat en in een tent in het park (CGVS II p.4). U kwam volgens uw verklaringen een Iraakees, A. Y. (...), tegen die zag dat u verdrietig was. De man gaf u een bijbel met de

woorden dat u zou genezen als u in het boek zou lezen (CGVS II p.4). A. Y. (...) deelde blijkbaar aan iedereen in het park bijbels uit (CGVS II p.5). Voor de ontmoeting met de man in kwestie had u nooit enige interesse in het christendom getoond. U begon te lezen in het boek en er kwamen veel vragen in uw hoofd op (CGVS II p.4). U contacteerde het nummer dat in de bijbel genoteerd stond en werd op die manier de kerk binnengeloodst. Dat u op deze manier in aanraking zou zijn gekomen met de bijbel en met de kerk mag ernstig verbazen. U ging vervolgens sinds eind 2019 sporadisch naar de kerk. Ten tijde van de coronapandemie behielp u zich met whatsapp en het internet om iets te weten te komen over de religie. Nadat in mei 2021 de kerken terug bezoekers konden ontvangen, liet u zich in juni 2021 dopen (CGVS II p.9). U werd gevraagd wat de criteria of voorwaarden waren die gekoppeld waren aan het doopsel. U moest het antwoord schuldig blijven. U kon toch niet weten wat er in de priester zijn hoofd zit, zo liet u optekenen (CGVS II p.9). De wijze waarop u in aanraking kwam met het christendom en de vaststelling dat er klaarblijkelijk niets van u verwacht werd op het vlak van kennis, motivatie of engagement vooraleer u gedoopt werd, doet vermoeden dat u niet uit een oprechte en diepe overtuiging toetrad tot het christendom. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u geen frequente kerkganger bent en eigenlijk weinig moeite doet om u in de kerkgemeenschap te engageren. U voelde zich nochtans herboren na uw doopsel, een nieuw mens, en u voelde zich gelukkig in de aanwezigheid van uw geloofsgenoten, zo zegt u (CGVS II p.10). U verklaarde dat u één keer per maand of één keer om de twee maanden naar de kerk ging. U had immers geen normaal leven en omwille van het gebrek aan vervoer raakte u niet ter plaatse. U spendeerde het merendeel van uw tijd in Brussel en Antwerpen. U kende twee kerken in Antwerpen, maar geen enkele in Brussel. Moest u daadwerkelijk vanuit een oprechte overtuiging toegetreden zijn tot het christendom, kan er verondersteld worden dat u die psychische rust had gevonden via uw nieuwe geloofsgemeenschap, meer moeite zou doen om diensten bij te wonen en u op zijn minst te informeren naar de locatie van Arabische kerken in de regio's waar u veel tijd spendeerde (CGVS II p.6, p.7).

Hoewel u reeds op 12 juni 2021 besliste om u te laten dopen en u al sinds enkele jaren contacten onderhield met de christelijke gemeenschap, de mis bijwoonde en godsdienstslessen volgde, mag het ten eerste verbazen dat dit alles op geen enkel moment in het kader van uw vijfde verzoek aan bod kwam. Nochtans werd pas op 5 december 2019 door het CGVS beslist tot de niet-ontvankelijkheid van uw vijfde verzoek. Op 20 januari 2020 tekende u beroep aan tegen deze beslissing en pas op 10 augustus 2020 vond de zitting plaats voor de RvV. Moest u er reeds sinds eind 2019 van overtuigd geweest zijn dat het christendom uw ware religie was, kan er aangenomen worden dat u dit reeds in het kader van uw beroepsprocedure kenbaar zou gemaakt hebben. Meer nog, hoewel u in juni 2021 reeds gedoopt was, diende u pas op 21 februari 2022 een zesde verzoek in waarbij u opwerpt bekeerd te zijn. Dit is met andere woorden acht maanden na uw effectieve doopsel. Gezien u aanhaalt dat u in geval van een terugkeer naar Irak alle gemeenschappen – zowel de soennitische als de sjiiitische – én de Iraakse overheid vreest, kan logischerwijs verondersteld worden dat u zo snel als mogelijk een nieuw verzoek zou indienen om uw vrees kenbaar te maken, temeer u het risico liep mogelijks naar Irak te worden gerepatriëerd.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen, met het feit dat u voorheen herhaaldelijk probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, en het feit dat uw huidig verzoek opmerkelijk laat werd ingediend, lijkt het er zeer sterk op dat u zich om louter opportunistische redenen liet dopen. In elk geval kan uit de foto's van uw doop en het doopattest op geen enkele wijze worden afgeleid dat u oprecht en vanuit een ware en diepe overtuiging, zoals u stelt, besliste om u te bekeren.

Het is voorts eveneens opmerkelijk dat u, die op 21 februari 2022 een zesde verzoek indiende, blijkbaar pas op 23, 24 en 25 februari 2022 door uw neef werd bedreigd (zie screenshots + vertaling in administratief dossier). Dat uw neef u aldus toevallig een aantal dagen nadat u uw verzoek indiende, terwijl u toch al op 21 juni 2021 gedoopt werd en dit op de facebookpagina van de kerk gedocumenteerd werd, doodsb bedreigingen stuurde mag ten eerste verbazen (DVZ zesde verzoek). Dit wijst nog maar eens op het opportunistische karakter van uw huidig verzoek.

Niet alleen uw beweegredenen maar ook uw kennis over het christendom is niet overtuigend, hetgeen wederom wijst op het opportunistische karakter van uw bekering. U verklaarde nochtans dat u in de bijbel las, naar de preken ging, opzoekingen deed op het internet en alles geloofwaardig, overtuigend en realistisch vond klinken (CGVS II p.6). Ondanks al uw opzoekings- en leeswerk is uw kennis zeer beperkt. U wist dan wel wat de Heilige Drievuldigheid is (CGVS II p.10), maar de namen van de apostels kende u niet allemaal, u wist niet wat een parabel was en u had nog nooit van Pinksteren gehoord. Voorts was u er niet van op de hoogte dat er verschillende strekkingen bestonden in het christendom, meer nog, u wist niet eens tot welke strekking u zelf behoorde (CGVS II p.5, p.6). U kon evenmin iets vertellen over Paulus. Hij maakte nochtans het onderwerp uit van een studiedag waarvan u het programma neerlegde (zie documenten). U stelde dat hij een apostel van Jezus was. Paulus en Jezus hebben elkaar echter nooit ontmoet, hij behoorde niet tot zijn oorspronkelijke apostelen, maar bekeerde zich pas na de dood van Jezus tot het christendom (CGVS II p.7, zie infomap). U liet optekenen dat u labiel en onzeker was en zegt dat u toch niet alles kan onthouden. De

namen van de apostelen vond u moeilijk en uw pastoor had u niets verteld over Pinksteren. Dient in dit geval toch aangestipt dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 31 mei 2023, drie dagen na Pinksteren (zie infomap). Dat ook dit u ontgaan is, onderschrijft uw beperkte kennis, uw engagement en bijgevolg de oprechtheid van uw bekering. U stelde zelf dat u eigenlijk maar weinig naar de kerk ging, dat u nieuw was in het geloof, dat u zelf geen pastoor was, dat de bijbel een dik boek was en dat u dus weinig informatie had (CGVS II p.7). Dit staat in schril contrast met uw bewering dat u toch al vier jaar bezig bent met de 'studie' van het christendom. Van iemand die besluit om zich te bekeren tot een andere religie, kan verwacht worden dat die zich terdege informeert over de inhoud van die religie. U definieerde het verschil tussen het christendom en de islam als volgt: de islam is een slavengeloof en als je de regels niet volgt ga je naar de hel. Het christendom daarentegen had de mens bevrijd van de slavernij en Jezus had zich opgeofferd voor de mens. Door het christendom zag u de andere mensen als broeders (CGVS II p.5). U voegde er aan toe dat we allemaal kinderen van god zijn, van Allah, van iedereen. De vraag waarom u zich precies tot het christendom en niet tot een andere godsdienst bekeerde, werd u dan ook voorgelegd. Ook hier kon u niet in een aannemelijk antwoord voorzien. U koos het christendom boven het boeddhisme bijvoorbeeld omdat u gelooft dat Jezus bestaat, het christendom ook in Irak belijd werd en u niets van het boeddhisme kent. Voorts koos u niet voor het jodendom omdat er geen joden waren in Irak (CGVS II p.8). Dit kan moeilijk als een inhoudelijk argument gelden om uw keuze te verantwoorden. Er kan in alle redelijkheid worden vanuit gegaan dat de uiteindelijke beslissing om u te laten dopen en bekeren een weldoordachte keuze was waar een gedegen onderzoek aan vooraf ging. Dit is bij u geenszins het geval. Er moeten dan ook zeer ernstige twijfels worden geuit bij de oprechtheid van uw bekering.

Voorts stelde u dat u dreigementen kreeg in België, zowel van de Arabische gemeenschap als van uw neef en dit nadat uw familie op de hoogte werd gebracht van uw bekering (CGVS I p.4, II p.10). U schetst evenwel een weinig plausibele gang van zaken over de wijze waarop uw familie dit ter ore zou zijn gekomen. U haalde initieel aan dat de Iraakse diaspora u kende alsook uw broers (die nochtans volgens uw verklaringen uit uw voorgaande verzoeken ofwel vermoord waren in het geval van Saj. (...) en S. (...) ofwel ondergedoken zaten in het geval van H. (...)), dat ze weten van waar u komt en dat ze al de details van uw achtergrond kennen. Deze mensen zouden uw familie op de hoogte gebracht hebben (CGVS I p.4). U stelde immers dat Irakezen woonachtig in België op de pagina van de kerk gingen zoeken naar bewijs dat u zich bekeerd had om wraak op u te nemen aangezien u een afvallige was. Via via was deze informatie vervolgens bij uw familie in Irak terecht gekomen (CGVS II p.10). Dit is toch allemaal erg omslachtig en weinig aannemelijk. U wijzigde vervolgens uw verklaringen en wist niet hoe uw familie aan de foto's gekomen was (CGVS II p.10). Waar u nog opwerpt dat u ook hier werd bedreigd door de Arabische gemeenschap, en voor zover u zou willen laten uitschijnen dat een van die personen die u hier bedreigde uw familie heeft ingelicht, moet nog maar eens worden opgemerkt dat u deze loutere bewering niet kan staven. U ging niet naar de politie omdat u hier geen verblijfspapieren heeft, zo stelde u. Dat u enkel bij de Belgische autoriteiten zou terecht kunnen om klacht in te dienen indien u verblijfspapieren heeft, houdt duidelijk geen steek.

U legt een aantal dreigberichten neer die u van de genaamde L. A. (...) via messenger zou ontvangen hebben. De authenticiteit van dergelijke berichten kan geenszins worden nagegaan en er kan bijgevolg slechts weinig bewijswaarde aan worden toegekend daar ze eenvoudig geënceneerd kunnen worden. Uit niets kan er bovendien afgeleid worden wie L. (...) is en wat zijn link is met u. U stelde dat L. (...) uw neef langs moederskant is. Hij zou de man van uw tante zijn. U gevraagd naar zijn volledige naam stelde u dat u vermoedt dat hij L. A. (...) A. (...) heet, u wist het eigenlijk niet (CGVS II p.11). Moest deze man een stamgenoot zijn van u of uw moeder kan er aangenomen worden dat u hier wel van op de hoogte zou zijn. U stelde echter simpelweg dat er nauwe banden zijn aan moederszijde, niets meer of niets minder (CGVS II p.11). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat L. (...) niet eens deel uitmaakt van uw stam en dat het bijgevolg merkwaardig is dat hij zich gaat bezig houden met afvalligen van andere stammen. Bovendien verklaarde u in het kader van uw voorgaande verzoeken dat uw vader een Fayli Koerd is en uw moeder Arabische. U behoort bijgevolg tot een stam van de Fayli Koerden. L. (...) behoorde dus niet enkel tot een andere stam maar tevens ook tot een andere etnie. Dat hij zich inlaat met interne aangelegenheden van andere stammen is hoogst onwaarschijnlijk.

Wat betreft het artikel op de website kan het volgende worden opgemerkt. Uit de gegevens in uw dossier blijkt dat het artikel gepubliceerd werd in mei 2022. Uit de screenshot die u zelf voorlegt blijkt dat het artikel op 7 juni 2022 319 views had en volgens uw verklaringen in februari 2023 in totaal 446 views. In mei 2023 lag de website geruime tijd plat, waarna het artikel klaarblijkelijk van het internet gehaald werd (CGVS II p.14, zie infomap). Daar nog geen 500 mensen het artikel gezien hebben – hetgeen overigens niet eens impliceert dat ze het ook daadwerkelijk gelezen hebben laat staan er aanstoot aan genomen hebben –, dringt de vraag zich op in hoeverre dit zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde bij terugkeer naar Irak, temeer het duidelijk is dat u zich omwille van opportunistische redenen heeft bekeerd en het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen dat uw neef of stam het artikel op de website zou gepubliceerd hebben (infra).

U verklaarde in dit verband dat L. (...) u inlichtte over het feit dat de familie naar de krant was gestapt om het artikel te laten publiceren, om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat het L. (...) zelf was die het artikel liet publiceren (CGVS I p.6, II p.12). U had zelf nog nooit van die website gehoord, het was enkel via L. (...) dat u hiervan op de hoogte werd gebracht (CGVS I p.6). Het is merkwaardig dat hij u deze informatie door gaf; op deze manier werd u immers geïnformeerd en kon u eventuele stappen ondernemen. U verklaarde verder dat L. (...), die niet tot uw stam behoorde, u wilde bewijzen dat u verstoten werd. Het is toch merkwaardig dat uw stam zelf u hier niet van op de hoogte bracht (CGVS II p.13, p.14). Dat u niet door meerdere personen, in bijzonder van uw eigen stam of familie, gecontacteerd en/of bedreigd zou worden in verband met uw verstoting is hoogst merkwaardig. Buiten uw neef L. (...) heeft niemand van de hele familie of stam of iemand anders zich de moeite getroost om u aan te spreken op uw bekering, hetgeen toch wel mag verbazen daar u avallig zou zijn en de eer van de stam beschaamd zou hebben, en u gemakkelijk terug te vinden en te contacteren bent op facebook (CGVS II p.11, p.15).

Voorts kunnen er een aantal kanttekeningen bij het artikel zelf gemaakt worden. Op basis van het artikel kan niet geconcludeerd worden dat de informatie via de stam bij de website terecht kwam. Het betreft een bijzonder kort artikel en er is verder niets officieel aan te ontwaren. De naam van de stam, de naam van het stamhoofd en de datum van verstoting worden allemaal niet genoemd (zie vertaling). Er wordt simpelweg naar 'de stammen' verwezen, hetgeen merkwaardig is, temeer daar u maar tot één stam behoort en het enkel uw stam is die u kan verstoten. Meer nog, u verklaarde dat het artikel door uw stamhoofd – wiens naam u vreemd genoeg niet kende – ondertekend werd. Er staat echter geen enkele naam vermeld in het artikel en evenmin werd het tekstje door een stamhoofd gesigneerd (CGVS II p.11). U heeft nooit een officieel document ontvangen of gezien naar aanleiding van uw verstoting. U verklaarde nochtans zelf dat er normaliter een soort van document opgesteld wordt dat vervolgens gepubliceerd wordt (CGVS II p.14). Het door u neergelegde artikel kan niet als een officieel verstotingsdocument gelden. U wist niet eens of er iets dergelijks opgesteld werd (CGVS II p.16). U gaf aan dat u in elk geval niet in de mogelijkheid verkeerde om het officiële document te verkrijgen, moest dit überhaupt bestaan (CGVS II p.14). Bovendien is het niet geloofwaardig dat een stam openlijk zou oproepen om één van hun leden te vermoorden. Ook al wordt dit stilzwijgend gesuggereerd in een verbanning, het wordt niet openlijk kenbaar gemaakt (zie infomap). Het is voorts onbegrijpelijk waarom een stam een dergelijk artikel zou laten publiceren. In de Iraakse context is de eer van de stam zeer belangrijk. Het houdt dan ook geen steek dat een stam publiekelijk zou maken dat een van haar leden zich bekeerd heeft tot het christendom. U stelde dat stammen op die manier hun schaamte van zich willen afschudden en dat het de gewoonte was dat dergelijke artikels verschenen (CGVS II p.13). Informatie voor een dergelijk artikel kan dan ook door eender wie uit opportunistische motieven gelinkt aan een verzoek om internationale bescherming opgestuurd worden. Op basis van een dergelijk artikel kan u allerm minst aannemelijk maken dat u daadwerkelijk door uw stam verstoten werd omwille van uw voorgehouden bekering en dat de stam of uw neef verantwoordelijk was voor het inzenden van het artikel.

U haalde aan dat u de website bezocht had om er zeker van te zijn dat het een serieus artikel was (CGVS II p.12, p.13). U wist echter niet of er nog dergelijke berichten gepubliceerd werden op de website door stammen die hun leden dood wensten wegens wangedrag. U had de website bezocht maar u was niet van plan om de hele website te bekijken. Op de website, geconsulteerd in september 2023, werd er zelfs geen enkel artikel gepubliceerd in de rubriek 'zaken' waarin uw artikel verscheen (CGVS I p, zie infomap). Als een website oproept om u te vermoorden, kan er toch verwacht worden dat u enige interesse heeft in deze site teneinde na te gaan of er nog gelijkaardige oproepen tot het vermoorden van avalligen gepubliceerd werd (CGVS II p.12). Ook heeft u de moeite niet gedaan om de website in kwestie te contacteren. U zag er het nut niet van in: het was gepasseerd en de mensen hadden het al gezien, zo liet u optekenen (CGVS II p.15). Het is toch niet zo ver gezocht om te vragen dergelijke berichten van de website te halen als die over u als persoon gaan. De krant publiceert immers, zonder te factchecken, dat iedereen die u ziet u mag vermoorden. U had er niet aan gedacht om de krant te contacteren om te weten hoe de vork in de steel zat (CGVS II p.16). Deze lakse houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging en wijst er eerder op dat de waarde die aan dit artikel moet worden gehecht eerder relatief is.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw doopcertificaat, prints van foto's betreffende uw doopsel, whatsapp berichten naar A. I. (...), de agenda van een meerdaags evenement van de kerkgemeenschap en facebookposts van de Arabische kerk van Antwerpen tonen aan dat u een doopselritueel heeft gedaan en dat u op bepaalde gelegenheden in contact was met de christelijke gemeenschap in België. Op basis van deze documenten kan u niet aannemelijk maken dat u vanuit een oprechte overtuiging de stap zou hebben gemaakt naar het christendom en dat dit niet louter ingegeven werd door opportunistische motieven. Het artikel en de messengerberichten van L. (...) kwamen supra reeds aan bod.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de

stad. Buiten de door sjieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genooddacht hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Baghdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds.

Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In dit middel tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over (i) het jarenlang herhaaldelijk afleggen van bedrieglijke verklaringen, (ii) het niet aanbrengen van tastbare bewijzen van de psychisch zware periode en het overlijden van zijn moeder, (iii) zijn kennis over het christendom en (iv) zijn laattijdige aanvraag te weerleggen. Hij hekelt voorts dat de door hem aangehaalde bewijsstukken inzake zijn bekering nauwelijks worden besproken en verwijst wat betreft de geloofwaardigheid van zijn bekering naar het arrest nr. 264 018 van 22 november 2021 van de Raad.

Verzoeker besluit dat de adjunct-commissaris “*elke keer op de meest negatieve wijze zijn relaas beoordeelt*”, dat hij het nodige heeft gedaan “*om goed mee te werken aan het dossier*” en dat de adjunct-commissaris niet verder komt “*dan algemeenheden te stipuleren, en te stellen dat zijn relaas weinig overtuigend is*”.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In dit middel meent verzoeker dat hem ten minste de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend aangezien er gronden bestaan om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij gaat hierbij in op de kwetsbare positie van religieuze minderheden en de veiligheidssituatie in Irak en wijst erop dat hij zich als bekeerling in een kwetsbare positie bevindt.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 16 februari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verklaring van de “*Passtor van Arabische BaptistenKerk van Antwerpen (ABKA)*” van 15 februari 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en

van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel en dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het eerste en tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij niet meer verwijst naar de motieven die hij aanhaalde en waarop hij verder breide in zijn vijf voorgaande aanvragen de appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij reeds jarenlang herhaaldelijk bedrieglijke verklaringen aflegde bevestigt, omdat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring in het kader van zijn zesde verzoek dat hij bekeerd is en in geval van een terugkeer naar Irak zal gedood worden en omdat (iii) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming beriep verzoeker zich op problemen met de militie ‘*Asaib Ahl al-Haq*’ nadat zijn oudste broer, die als ambtenaar voor het Ministerie van Olie werkte, vermoord werd omdat hij was uitgekomen op een corruptieschandaal. De commissaris-generaal oordeelde op 19 oktober 2016 dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas. De Raad bevestigde dit in zijn arrest nr. 185 362 van 12 april 2017.

In het kader van zijn tweede, derde, vierde en vijfde verzoek bleef verzoeker volharden in deze feiten. Hij voegde er nog aan toe dat nadien nog een andere broer van hem werd vermoord door leden van de militie

'Asaib Ahl al-Haqq' (tweede verzoek), dat hij een Fayli Koerd is en dat Fayli Koerden niet worden aanvaard in Bagdad (derde verzoek), dat hij geen bescherming kan genieten in Irak omdat zijn familie niet tot een stam behoort (vierde verzoek) en dat de milities nog steeds naar hem op zoek zijn en dat zijn moeder overleden is aan kanker (vijfde verzoek). De commissaris-generaal oordeelde telkens dat verzoeker geen nieuwe elementen had voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In het kader van zijn huidige (zesde) verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij bekeerd is tot het christendom nadat hij het psychologisch erg moeilijk had na het overlijden van zijn moeder in 2019. Hij zou zich op 12 juni 2021 hebben laten dopen en nu problemen kennen omwille van zijn bekering. Zijn familie zou afstand hebben genomen van hem en hem willen vermoorden. Ook zou er in mei 2022 een artikel zijn verschenen op de website *AlBayyna-new* waarin werd vermeld dat hij bekeerd is en verstoten is door zijn stam en dat iedereen hem mag vermoorden.

Ter staving van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën voor van zijn doopcertificaat, van foto's van zijn doopsel en van dreigberichten die hij via sociale media ontving van zijn neef.

Nadat dit verzoek op 12 augustus 2022 niet-ontvankelijk werd verklaard, diende verzoeker een beroep in bij de Raad, waar hij ter terechtzitting fotokopieën van foto's van zijn doopsel, van *whatsapp* berichten, van de agenda van een meerdaags evenement van de kerkgemeenschap, van *facebookposts* van de Arabische kerken van Antwerpen, van een Iraaks websitebericht van 28 mei 2022 met als titel "*De verloochening en afzetting van de ongelovige ketterse afvallige Z. A. S. (...)*", van de Iraakse website met telling van het aantal bezoekers en van berichten met vertaling tussen hem en L. A. neerlegde. Op 22 december 2022 vernietigde de Raad deze beslissing.

Met de thans bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij bekeerd is en in geval van een terugkeer naar Irak zal worden gedood.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze de volgende pertinente opmerkingen maakt: *"Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek op 20 oktober 2016 werd afgewezen daar geen geloof kon worden gehecht aan uw asielfreelance en vluchtmotieven én de situatie in Bagdad toen niet van die aard was dat u, als burger, een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze besliste in zijn arrest, d.d. 12 april 2017, tot een bevestiging van de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing.*

In het kader van uw vier daaropvolgende verzoeken werd door het CGVS telkenmale beslist tot de niet-ontvankelijkheid omdat u zich beperkte tot het herhalen van uw eerder aangehaalde, en reeds ongeloofwaardig bevonden, asielfreelance en hier zonder meer op verder bouwde. Er kon aldus in uw vier volgende verzoeken telkens geoordeeld worden dat u geen elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam.

In het kader van uw zesde verzoek gooit u het over een compleet andere boeg. U haalt aan dat u bekeerd bent en stelt dat u in geval van een terugkeer naar Irak zal gedood worden. Dient echter te worden opgemerkt dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. De vaststelling dat u niet meer verwijst naar de motieven die u aanhaalde en waarop u verder breide in uw vijf voorgaande aanvragen bevestigt de appreciatie van het CGVS dat u reeds jarenlang herhaaldelijk bedrieglijke verklaringen aflegde, hetgeen nefast is voor uw algehele geloofwaardigheid."

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn eerste middel voorhoudt, is het allerm minst contradictorisch dat hem enerzijds wordt verweten dat hij het in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming nooit had over zijn bekering en anderzijds dat hij het in zijn huidige verzoek niet meer heeft over zijn asielfreelance van voordien. Verzoeker acht het logisch dat hij bij een volgend verzoek om internationale bescherming verwijst naar de nieuwe elementen, doch hij gaat eraan voorbij dat hij in zijn vijf eerdere verzoeken wel telkens dezelfde vluchtproblematiek aanhaalde en daarin volhardde. Dat hij dit nu niet meer doet, is in dit opzicht opmerkelijk. Verzoeker toont op dit vlak geen tegenstrijdigheid aan tussen de motieven van de bestreden beslissing. Voorts wordt niet betwist dat zijn bekering een nieuw element is, reden ook waarom het verzoek ontvankelijk werd verklaard en dit element nader werd onderzocht.

Verzoeker stelt de logica niet te zien dat het gegeven dat hij in het verleden telkens ongeloofwaardige verklaringen aflegde nefast zou zijn voor zijn algemene geloofwaardigheid. Het komt de Raad nochtans evident over dat een dergelijke houding in het verleden mee doorsijpelt in de beoordeling van de huidige voorgehouden vrees. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud enkel werd bevraagd over zijn nieuwe elementen, met name zijn beweerde bekering en de daarmee gepaard gaande problemen, dat hij in zijn vijf vorige verzoeken telkens gedecideerd gesteld zou hebben dat zijn vluchtrelaas waarachtig is en dat uit niets kan worden afgeleid dat hij zijn verklaringen inzake zijn vorige vluchtmotieven zou intrekken of er niet meer achter zou staan, doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker wat betreft zijn bekering niet kan overtuigen en dat dit uit louter opportunistische motieven is ingegeven.

Zo overweegt de adjunct-commissaris tevens als volgt:

“U verklaarde dat het overlijden van uw moeder u psychisch erg zwaar viel en u in de put zat. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs heeft dat uw moeder daadwerkelijk overleden is en u het psychisch erg moeilijk had. Bovendien verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat uw moeder in 2018 overleed, terwijl u het overlijden van uw moeder ten aanzien van het CGVS in 2019 situeert (DVZ zesde verzoek vraag 17, CGVS I p.5). Dat u niet eens in staat bent om deze ingrijpende gebeurtenis, die u indirect naar de kerk geleid heeft, eenduidig te situeren in de tijd is hoogst merkwaardig.”

Verzoeker acht het een “*vanzelfsprekendheid*” dat hij in een psychisch moeilijke periode zat, nu hij al jarenlang gebukt gaat onder het uitblijven van (verblijfsrechtelijke) zekerheid in zijn leven en verschillende van zijn meest naaste familieleden gestorven of vermoord zijn. Hij laat evenwel na hiervan enig (begin van) bewijs aan te brengen, laat staan dat hij hiermee verklaart hoe het komt dat hij er in zijn opeenvolgende verklaringen zelfs niet in slaagde om coherente verklaringen af te leggen over het jaar van overlijden van zijn moeder. Dat het voor verzoeker “*bijzonder moeilijk*” zou zijn om zonder verblijfsdocumenten een afspraak te bekomen bij een psycholoog, met tolk, verandert niets aan de vaststellingen dat (i) hij geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van het overlijden van zijn moeder en dat (ii) hij er niet in slaagt eenduidig te situeren wanneer zijn moeder overleden zou zijn. Aldus slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbij komt nog het volgende:

“U leefde in die periode, 2018 of 2019, op straat en in een tent in het park (CGVS II p.4). U kwam volgens uw verklaringen een Irakees, A. Y. (...), tegen die zag dat u verdrietig was. De man gaf u een bijbel met de woorden dat u zou genezen als u in het boek zou lezen (CGVS II p.4). A. Y. (...) deelde blijkbaar aan iedereen in het park bijbels uit (CGVS II p.5). Voor de ontmoeting met de man in kwestie had u nooit enige interesse in het christendom getoond. U begon te lezen in het boek en er kwamen veel vragen in uw hoofd op (CGVS II p.4). U contacteerde het nummer dat in de bijbel genoteerd stond en werd op die manier de kerk binnengeloodst. Dat u op deze manier in aanraking zou zijn gekomen met de bijbel en met de kerk mag ernstig verbazen. U ging vervolgens sinds eind 2019 sporadisch naar de kerk. Ten tijde van de coronapandemie behielp u zich met whatsapp en het internet om iets te weten te komen over de religie. Nadat in mei 2021 de kerken terug bezoekers konden ontvangen, liet u zich in juni 2021 dopen (CGVS II p.9). U werd gevraagd wat de criteria of voorwaarden waren die gekoppeld waren aan het doopsel. U moest het antwoord schuldig blijven. U kon toch niet weten wat er in de priester zijn hoofd zit, zo liet u optekenen (CGVS II p.9). De wijze waarop u in aanraking kwam met het christendom en de vaststelling dat er klaarblijkelijk niets van u verwacht werd op het vlak van kennis, motivatie of engagement vooraleer u gedoopt werd, doet vermoeden dat u niet uit een oprechte en diepe overtuiging toetrad tot het christendom. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u geen frequente kerkganger bent en eigenlijk weinig moeite doet om u in de kerkgemeenschap te engageren. U voelde zich nochtans herboren na uw doopsel, een nieuw mens, en u voelde zich gelukkig in de aanwezigheid van uw geloofsgenoten, zo zegt u (CGVS II p.10). U verklaarde dat u één keer per maand of één keer om de twee maanden naar de kerk ging. U had immers geen normaal leven en omwille van het gebrek aan vervoer raakte u niet ter plaatse. U spendeerde het merendeel van uw tijd in Brussel en Antwerpen. U kende twee kerken in Antwerpen, maar geen enkele in Brussel. Moest u daadwerkelijk vanuit een oprechte overtuiging togetreden zijn tot het christendom, kan er verondersteld worden dat u die psychische rust had gevonden via uw nieuwe geloofsgemeenschap, meer moeite zou doen om diensten bij te wonen en u op zijn minst te informeren naar de locatie van Arabische kerken in de regio’s waar u veel tijd spendeerde (CGVS II p.6, p.7).”

Verzoeker brengt hier geen dienstige argumenten tegen aan, zodat deze pertinente motieven door de Raad worden overgenomen.

Daarnaast maakt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog de volgende terechte overweging:

“Hoewel u reeds op 12 juni 2021 besliste om u te laten dopen en u al sinds enkele jaren contacten onderhield met de christelijke gemeenschap, de mis bijwoonde en godsdienstlessen volgde, mag het ten eerste verbazen dat dit alles op geen enkel moment in het kader van uw vijfde verzoek aan bod kwam. Nochtans werd pas op 5 december 2019 door het CGVS beslist tot de niet-ontvankelijkheid van uw vijfde verzoek. Op 20 januari 2020 tekende u beroep aan tegen deze beslissing en pas op 10 augustus 2020 vond de zitting plaats voor de RvV. Moest u er reeds sinds eind 2019 van overtuigd geweest zijn dat het christendom uw ware religie was, kan er aangenomen worden dat u dit reeds in het kader van uw beroepsprocedure kenbaar zou gemaakt hebben. Meer nog, hoewel u in juni 2021 reeds gedoopt was, diende u pas op 21 februari 2022 een zesde verzoek in waarbij u opwerpt bekeerd te zijn. Dit is met andere woorden acht maanden na uw effectieve doopsel. Gezien u aanhaalt dat u in geval van een terugkeer naar Irak alle gemeenschappen – zowel de soennitische als de sjiitische – én de Iraakse overheid vreest, kan logischerwijs verondersteld worden dat u zo snel als mogelijk een nieuw verzoek zou indienen om uw vrees kenbaar te maken, temeer u het risico liep mogelijks naar Irak te worden gerepatrieerd.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen, met het feit dat u voorheen herhaaldelijk probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, en het feit dat uw huidig verzoek opmerkelijk laat werd ingediend, lijkt het er zeer sterk op dat u zich om louter opportunistische redenen liet dopen. In elk geval kan uit de foto's van uw doop en het doopattest op geen enkele wijze worden afgeleid dat u oprecht en vanuit een ware en diepe overtuiging, zoals u stelt, besliste om u te bekeren.

Het is voorts eveneens opmerkelijk dat u, die op 21 februari 2022 een zesde verzoek indiende, blijkbaar pas op 23, 24 en 25 februari 2022 door uw neef werd bedreigd (zie screenshots + vertaling in administratief dossier). Dat uw neef u aldus toevallig een aantal dagen nadat u uw verzoek indiende, terwijl u toch al op 21 juni 2021 gedoopt werd en dit op de facebookpagina van de kerk gedocumenteerd werd, doodsb bedreigingen stuurde mag ten eerste verbazen (DVZ zesde verzoek). Dit wijst nog maar eens op het opportunistische karakter van uw huidig verzoek.”

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Dat verzoeker laattijdig zijn bekering inriep als nieuw element in zijn asielprocedure sluit voorts niet uit dat zijn bekering uit louter opportunistische motieven is ingegeven. Verzoeker toont niet aan dat enkel verzoekers om internationale bescherming die hun beweerde bekering zo snel mogelijk inroepen als nieuw element in een asielprocedure dit om opportunistische redenen – met name voor het bekomen van een verblijfsstatus – zouden doen. Met dit summiere betoog doet verzoeker dan ook allerminst afbreuk aan de hierboven aangehaalde terechte motieven.

Door voorts in het eerste middel nog te betogen dat hij stelselmatig zijn interesse in het christendom ontwikkelde en dat door de coronapandemie kerkelijke bezoeken en activiteiten in 2020 niet ten volle aan de orde waren, verklaart verzoeker nog niet waarom hij pas acht maanden na zijn effectieve doopsel zijn huidige verzoek om internationale bescherming indiende.

Waar verzoeker in het eerste middel nog laat gelden dat het voor hem puur praktisch zo goed als onhaalbaar was om al vroeger een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen nu *“de problematiek om een aanvraag in te dienen voor alleenstaande mannen (...) uiteraard gekend (is)”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die ook niet verder en concreet wordt uitgewerkt.

Dat verzoeker gedoopt is, minstens deel uitmaakt van de christelijke gemeenschap en een breed netwerk zou hebben in de kerkgemeenschap, zoals hij in zijn eerste middel poneert, betekent ten slotte nog niet dat hij oprecht en vanuit een ware en diepe overtuiging besliste om zich te bekeren.

Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Naast verzoekers beweegredenen voor zijn bekering tot het christendom acht de adjunct-commissaris bovendien ook verzoekers kennis over het christendom niet overtuigend. Hij geeft op dit punt de volgende toelichting in de bestreden beslissing:

“U verklaarde nochtans dat u in de bijbel las, naar de preken ging, opzoeking deed op het internet en alles geloofwaardig, overtuigend en realistisch vond klinken (CGVS II p.6). Ondanks al uw opzoekings- en leeswerk is uw kennis zeer beperkt. U wist dan wel wat de Heilige Drievuldigheid is (CGVS II p.10), maar de

namen van de apostels kende u niet allemaal, u wist niet wat een parabel was en u had nog nooit van Pinksteren gehoord. Voorts was u er niet van op de hoogte dat er verschillende strekkingen bestonden in het christendom, meer nog, u wist niet eens tot welke strekking u zelf behoorde (CGVS II p.5, p.6). U kon evenmin iets vertellen over Paulus. Hij maakte nochtans het onderwerp uit van een studiedag waarvan u het programma neerlegde (zie documenten). U stelde dat hij een apostel van Jezus was. Paulus en Jezus hebben elkaar echter nooit ontmoet, hij behoorde niet tot zijn oorspronkelijke apostelen, maar bekeerde zich pas na de dood van Jezus tot het christendom (CGVS II p.7, zie infomap). U liet optekenen dat u labiel en onzeker was en zegt dat u toch niet alles kan onthouden. De namen van de apostelen vond u moeilijk en uw pastoor had u niets verteld over Pinksteren. Dient in dit geval toch aangestipt dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 31 mei 2023, drie dagen na Pinksteren (zie infomap). Dat ook dit u ontgaan is, onderschrijft uw beperkte kennis, uw engagement en bijgevolg de oprechtheid van uw bekering. U stelde zelf dat u eigenlijk maar weinig naar de kerk ging, dat u nieuw was in het geloof, dat u zelf geen pastoor was, dat de bijbel een dik boek was en dat u dus weinig informatie had (CGVS II p.7). Dit staat in schril contrast met uw bewering dat u toch al vier jaar bezig bent met de 'studie' van het christendom. Van iemand die besluit om zich te bekeren tot een andere religie, kan verwacht worden dat die zich terdege informeert over de inhoud van die religie. U definieerde het verschil tussen het christendom en de islam als volgt: de islam is een slavengeloof en als je de regels niet volgt ga je naar de hel. Het christendom daarentegen had de mens bevrijd van de slavernij en Jezus had zich opgeofferd voor de mens. Door het christendom zag u de andere mensen als broeders (CGVS II p.5). U voegde er aan toe dat we allemaal kinderen van god zijn, van Allah, van iedereen. De vraag waarom u zich precies tot het christendom en niet tot een andere godsdienst bekeerde, werd u dan ook voorgelegd. Ook hier kon u niet in een aannemelijk antwoord voorzien. U koos het christendom boven het boeddhisme bijvoorbeeld omdat u gelooft dat Jezus bestaat, het christendom ook in Irak belijd werd en u niets van het boeddhisme kent. Voorts koos u niet voor het jodendom omdat er geen joden waren in Irak (CGVS II p.8). Dit kan moeilijk als een inhoudelijk argument gelden om uw keuze te verantwoorden. Er kan in alle redelijkheid worden vanuit gegaan dat de uiteindelijke beslissing om u te laten dopen en bekeren een weldoordachte keuze was waar een gedegen onderzoek aan vooraf ging. Dit is bij u geenszins het geval. Er moeten dan ook zeer ernstige twijfels worden geuit bij de oprechtheid van uw bekering."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. De kennis die hij wel kan aantonen, zoals de namen van zeven van de twaalf apostelen, de Heilige Drievuldigheid en enkele "christelijke wijsheden", doet aan de conclusies over zijn beperkte kennis over het christendom en bijgevolg ook het opportunistische karakter van zijn bekering geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de hogervermelde opmerkelijke lacunes in zijn kennis over het christendom en kan bovendien eenvoudig worden ingestudeerd door iedereen die om opportunistische redenen een bekering wil insceneren. Deze kennis is bovendien geenszins voldoende om een oprechte en daadwerkelijke bekering tot het christendom aan te tonen. Voor het overige beperkt verzoeker zich in het eerste middel tot het vergelijken van zijn gebrekkige kennis door te wijzen op de coronapandemie, de moeilijkheid van bepaalde namen, zijn Arabische origine, de taalbarrière en zijn niet-aangetoonde precaire psychische situatie. Hij slaagt er evenwel niet in de pertinente vaststellingen over zijn gebrekkige kennis en de terechte gevolgtrekking die daaruit wordt getrokken te ontkrachten. Ook met zijn summiere betoog dat de adjunct-commissaris laconiek omgaat met de start van zijn bekering werpt verzoeker geen ander licht op de voorgaande motieven.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat de bijbel en de pastoor niet verteld hebben over de doden die het christendom op haar geweten heeft en dat zijn raadsman daar na het persoonlijk onderhoud ook uitgebreid op inging, is zijn betoog niet gericht tegen (een van) de motieven van de bestreden beslissing en vermag dit ook niet te leiden tot een andere appreciatie van de oprechtheid van zijn bekering.

Waar verzoeker in het eerste middel nog stelt dat de voor hem andere waarden die door het christendom worden uitgedragen het allerbelangrijkste argument zijn voor zijn bekering en dat hier tijdens het persoonlijk onderhoud nauwelijks naar werd gepolst, gaat hij eraan voorbij dat hem werd gevraagd waarom hij zich precies tot het christendom en niet tot een andere godsdienst bekeerde en wat hij dan precies zocht en heeft gevonden in het christendom (administratief dossier, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij op deze vragen niet zijn allerbelangrijkste argument voor zijn bekering kon aanhalen.

Aldus blijven ook de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Voorts stelde u dat u dreigementen kreeg in België, zowel van de Arabische gemeenschap als van uw neef en dit nadat uw familie op de hoogte werd gebracht van uw bekering (CGVS I p.4, II p.10). U schetst evenwel een weinig plausibele gang van zaken over de wijze waarop uw familie dit ter ore zou zijn gekomen. U haalde initieel aan dat de Iraakse diaspora u kende alsook uw broers (die nochtans volgens uw verklaringen uit uw

voorgaande verzoeken ofwel vermoord waren in het geval van Saj. (...) en S. (...) ofwel ondergedoken zaten in het geval van H. (...), dat ze weten van waar u komt en dat ze al de details van uw achtergrond kennen. Deze mensen zouden uw familie op de hoogte gebracht hebben (CGVS I p.4). U stelde immers dat Irakezen woonachtig in België op de pagina van de kerk gingen zoeken naar bewijs dat u zich bekeerd had om wraak op u te nemen aangezien u een afvallige was. Via via was deze informatie vervolgens bij uw familie in Irak terecht gekomen (CGVS II p.10). Dit is toch allemaal erg omslachtig en weinig aannemelijk. U wijzigde vervolgens uw verklaringen en wist niet hoe uw familie aan de foto's gekomen was (CGVS II p.10). Waar u nog opwerpt dat u ook hier werd bedreigd door de Arabische gemeenschap, en voor zover u zou willen laten uitschijnen dat een van die personen die u hier bedreigde uw familie heeft ingelicht, moet nog maar eens worden opgemerkt dat u deze loutere bewering niet kan staven. U ging niet naar de politie omdat u hier geen verblijfspapieren heeft, zo stelde u. Dat u enkel bij de Belgische autoriteiten zou terecht kunnen om klacht in te dienen indien u verblijfspapieren heeft, houdt duidelijk geen steek."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen:

"U legt een aantal dreigberichten neer die u van de genaamde L. A. (...) via messenger zou ontvangen hebben. De authenticiteit van dergelijke berichten kan geenszins worden nagegaan en er kan bijgevolg slechts weinig bewijswaarde aan worden toegekend daar ze eenvoudig geënceneerd kunnen worden. Uit niets kan er bovendien afgeleid worden wie L. (...) is en wat zijn link is met u. U stelde dat L. (...) uw neef langs moederskant is. Hij zou de man van uw tante zijn. U gevraagd naar zijn volledige naam stelde u dat u vermoedt dat hij L. A. (...) A. (...) heet, u wist het eigenlijk niet (CGVS II p.11). Moest deze man een stamgenoot zijn van u of uw moeder kan er aangenomen worden dat u hier wel van op de hoogte zou zijn. U stelde echter simpelweg dat er nauwe banden zijn aan moederzijde, niets meer of niets minder (CGVS II p.11). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat L. (...) niet eens deel uitmaakt van uw stam en dat het bijgevolg merkwaardig is dat hij zich gaat bezig houden met afvalligen van andere stammen. Bovendien verklaarde u in het kader van uw voorgaande verzoeken dat uw vader een Fayli Koerd is en uw moeder Arabische. U behoort bijgevolg tot een stam van de Fayli Koerden. L. (...) behoorde dus niet enkel tot een andere stam maar tevens ook tot een andere etnie. Dat hij zich inlaat met interne aangelegenheden van andere stammen is hoogst onwaarschijnlijk.

Wat betreft het artikel op de website kan het volgende worden opgemerkt. Uit de gegevens in uw dossier blijkt dat het artikel gepubliceerd werd in mei 2022. Uit de screenshot die u zelf voorlegt blijkt dat het artikel op 7 juni 2022 319 views had en volgens uw verklaringen in februari 2023 in totaal 446 views. In mei 2023 lag de website geruime tijd plat, waarna het artikel klaarblijkelijk van het internet gehaald werd (CGVS II p.14, zie infomap). Daar nog geen 500 mensen het artikel gezien hebben – hetgeen overigens niet eens impliceert dat ze het ook daadwerkelijk gelezen hebben laat staan er aanstoot aan genomen hebben –, dringt de vraag zich op in hoeverre dit zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde bij terugkeer naar Irak, temeer het duidelijk is dat u zich omwille van opportunistische redenen heeft bekeerd en het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen dat uw neef of stam het artikel op de website zou gepubliceerd hebben (infra).

U verklaarde in dit verband dat L. (...) u inlichtte over het feit dat de familie naar de krant was gestapt om het artikel te laten publiceren, om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat het L. (...) zelf was die het artikel liet publiceren (CGVS I p.6, II p.12). U had zelf nog nooit van die website gehoord, het was enkel via L. (...) dat u hiervan op de hoogte werd gebracht (CGVS I p.6). Het is merkwaardig dat hij u deze informatie doorgaf; op deze manier werd u immers geïnformeerd en kon u eventuele stappen ondernemen. U verklaarde verder dat L. (...), die niet tot uw stam behoorde, u wilde bewijzen dat u verstoten werd. Het is toch merkwaardig dat uw stam zelf u hier niet van op de hoogte bracht (CGVS II p.13, p.14). Dat u niet door meerdere personen, in bijzonder van uw eigen stam of familie, gecontacteerd en/of bedreigd zou worden in verband met uw verstoting is hoogst merkwaardig. Buiten uw neef L. (...) heeft niemand van de hele familie of stam of iemand anders zich de moeite getroost om u aan te spreken op uw bekering, hetgeen toch wel mag verbazen daar u afvallig zou zijn en de eer van de stam beschaamd zou hebben, en u gemakkelijk terug te vinden en te contacteren bent op facebook (CGVS II p.11, p.15).

Voorts kunnen er een aantal kanttekeningen bij het artikel zelf gemaakt worden. Op basis van het artikel kan niet geconcludeerd worden dat de informatie via de stam bij de website terecht kwam. Het betreft een bijzonder kort artikel en er is verder niets officieel aan te ontwaren. De naam van de stam, de naam van het stamhoofd en de datum van verstoting worden allemaal niet genoemd (zie vertaling). Er wordt simpelweg naar 'de stammen' verwezen, hetgeen merkwaardig is, temeer daar u maar tot één stam behoort en het enkel uw stam is die u kan verstoten. Meer nog, u verklaarde dat het artikel door uw stamhoofd – wiens naam u vreemd genoeg niet kende – ondertekend werd. Er staat echter geen enkele naam vermeld in het artikel en evenmin werd het tekstje door een stamhoofd gesigneerd (CGVS II p.11). U heeft nooit een officieel document ontvangen of gezien naar aanleiding van uw verstoting. U verklaarde nochtans zelf dat er normaliter een soort van document opgesteld wordt dat vervolgens gepubliceerd wordt (CGVS II p.14). Het door u neergelegde artikel kan niet als een officieel verstotingsdocument gelden. U wist niet eens of er iets dergelijks opgesteld werd (CGVS II p.16). U gaf aan dat u in elk geval niet in de mogelijkheid verkeerde om

het officiële document te verkrijgen, moest dit überhaupt bestaan (CGVS II p.14). Bovendien is het niet geloofwaardig dat een stam openlijk zou oproepen om één van hun leden te vermoorden. Ook al wordt dit stilzwijgend gesuggereerd in een verbanning, het wordt niet openlijk kenbaar gemaakt (zie infomap). Het is voorts onbegrijpelijk waarom een stam een dergelijk artikel zou laten publiceren. In de Iraakse context is de eer van de stam zeer belangrijk. Het houdt dan ook geen steek dat een stam publiekelijk zou maken dat een van haar leden zich bekeerd heeft tot het christendom. U stelde dat stammen op die manier hun schaamte van zich willen afschudden en dat het de gewoonte was dat dergelijke artikels verschenen (CGVS II p.13). Informatie voor een dergelijk artikel kan dan ook door eender wie uit opportunistische motieven gelinkt aan een verzoek om internationale bescherming opgestuurd worden. Op basis van een dergelijk artikel kan u allerminst aannemelijk maken dat u daadwerkelijk door uw stam verstoet werd omwille van uw voorgehouden bekering en dat de stam of uw neef verantwoordelijk was voor het inzenden van het artikel.

U haalde aan dat u de website bezocht had om er zeker van te zijn dat het een serieus artikel was (CGVS II p.12, p.13). U wist echter niet of er nog dergelijke berichten gepubliceerd werden op de website door stammen die hun leden dood wensten wegens wangedrag. U had de website bezocht maar u was niet van plan om de hele website te bekijken. Op de website, geconsulteerd in september 2023, werd er zelfs geen enkel artikel gepubliceerd in de rubriek 'zaken' waarin uw artikel verscheen (CGVS I p, zie infomap). Als een website oproept om u te vermoorden, kan er toch verwacht worden dat u enige interesse heeft in deze site teneinde na te gaan of er nog gelijkaardige oproepen tot het vermoorden van afvalligen gepubliceerd werd (CGVS II p.12). Ook heeft u de moeite niet gedaan om de website in kwestie te contacteren. U zag er het nut niet van in: het was gepasseerd en de mensen hadden het al gezien, zo liet u optekenen (CGVS II p.15). Het is toch niet zo ver gezocht om te vragen dergelijke berichten van de website te halen als die over u als persoon gaan. De krant publiceert immers, zonder te factchecken, dat iedereen die u ziet u mag vermoorden. U had er niet aan gedacht om de krant te contacteren om te weten hoe de vork in de steel zat (CGVS II p.16). Deze lakse houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging en wijst er eerder op dat de waarde die aan dit artikel moet worden gehecht eerder relatief is.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw doopcertificaat, prints van foto's betreffende uw doopsel, whatsapp berichten naar A. I. (...), de agenda van een meerdaags evenement van de kerkgemeenschap en facebookposts van de Arabische kerk van Antwerpen tonen aan dat u een doopselritueel heeft gedaan en dat u op bepaalde gelegenheden in contact was met de christelijke gemeenschap in België. Op basis van deze documenten kan u niet aannemelijk maken dat u vanuit een oprechte overtuiging de stap zou hebben gemaakt naar het christendom en dat dit niet louter ingegeven werd door opportunistische motieven. Het artikel en de messengerberichten van L. (...) kwamen supra reeds aan bod."

Gelet op deze omstandige motieven kan verzoeker in het eerste middel niet dienstig voorhouden dat de door hem neergelegde bewijsstukken inzake zijn bekering nauwelijks worden besproken. Verzoeker doet met dit summiere betoog alvast geen afbreuk aan deze pertinente motieven. De omstandigheid dat de Raad de eerdere beslissing van de adjunct-commissaris van 12 augustus 2022 vernietigde omdat er tijdens de justitiële procedure niet werd gerepliceerd op de bewijsstukken die tijdens de terechtzitting werden neergelegd, doet hieraan geen afbreuk. Door nog te stellen dat deze stukken bewijzen dat het hier niet gaat om een opportunistische bekering, maar om een daadwerkelijke effectieve geloofsovertuiging beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris van de door hem neergelegde stavingstukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Ook de verklaring van de "Passtor van Arabische BaptistenKerk van Antwerpen (ABKA)" van 15 februari 2024 die verzoeker bij zijn op 16 februari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, werpt geen ander licht op de gedane beoordeling. Nog daargelaten het gesolliciteerde karakter van deze verklaring, kan uit de loutere omstandigheid dat verzoeker lessen volgt van kerkprogramma's om de Bijbel te bestuderen en enkele niet nader omschreven taken zou uitoefenen binnen de kerk niet blijken dat hij vanuit een oprechte overtuiging de stap zou hebben gemaakt naar het christendom en dat dit niet louter ingegeven werd door opportunistische motieven. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie met een taalfout in de titel van de onderschrijver van de verklaring – "passtor" in de plaats van pastor – en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 264 018 van 22 november 2021 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu uit het voorgaande is gebleken dat zowel zijn beweegredenen voor

zijn bekering als zijn kennis en persoonlijke beleving van zijn nieuwe geloof niet konden overtuigen. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij bekeerd is en daardoor in geval van terugkeer naar Irak gedood zal worden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de adjunct-commissaris op basis van de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid

kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Bagdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen informatie of argumenten aan die hierop een ander licht werpen. Er wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat er in Bagdad sprake is van politiek en crimineel geweld, doch wordt gesteld dat het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat daarbij valt zeer

laag ligt en dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die ernaar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de analyse die tot deze conclusie heeft geleid gebrekkig zou zijn, noch dat de gevolgtrekking die de adjunct-commissaris maakt onredelijk is.

Ten slotte toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Voor zover verzoeker in het tweede middel benadrukt dat religieuze minderheden in Irak zich in een kwetsbare positie bevinden, kan worden herhaald dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij bekeerd is en daardoor in geval van terugkeer naar Irak gedood zal worden. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bekeerd is tot het christelijke geloof, kan er evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het behoren tot het christendom ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt.

Waar verzoeker in het tweede middel ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 167 848 van 19 mei 2016 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu hij geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat hij zou kampen met een psychische aandoening.

Aldus ontkracht nog weerlegt verzoeker de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn nieuwe vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN